

Zadeva C-367/21**Povzetek predloga za sprejetje predhodne odločbe v skladu s členom 98(1)
Poslovnika Sodišča****Datum vložitve:**

14. junij 2021

Predložitveno sodišče:

Sąd Okręgowy w Warszawie (Poljska)

Datum predložitvene odločbe:

1. april 2021

Tožeča stranka:

Hewlett Packard Development Company LP

Tožena stranka:

Senetic Spółka Akcyjna

Predmet postopka v glavni stvari

Zahtevki iz naslova kršitve izključnih pravic iz znamk Evropske unije

Predmet in pravna podlaga predloga za sprejetje predhodne odločbe

Razlaga člena 15(1) Uredbe 2017/1001 v povezavi s členom 19(1), drugi [pododstavek], PEU in v povezavi s členom 36, drugi stavek, PDEU v okviru skladnosti sodne prakse nacionalnih sodišč s temi določbami v zadevah, ki se nanašajo na kršitev pravic iz znamk Evropske unije. Razlaga členov od 34 do 36 PDEU v povezavi s členoma 9 in 102 Uredbe št. 207/2009 (postala člena 9 in 130 Uredbe 2017/1001) v okviru uporabe izključne pravice iz znamke za omejitve gospodarske dejavnosti vzporednega uvoza. Pravna podlaga: člen 267 PDEU.

Vprašanji za predhodno odločanje

I. Ali je treba člen 36, drugi stavek, PDEU v povezavi s členom 15(1) Uredbe (EU) 2017/1001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. junija 2017 o blagovni

znamki Evropske unije ter v povezavi s členom 19(1), drugi [pododstavek], Pogodbe o Evropski uniji razumeti tako, da nasprotuje sodni praksi nacionalnih sodišč držav članic, v skladu s katero se sodišča:

- ob upoštevanju zahtevkov imetnika znamke Evropske unije za prepoved vnosa – uvoza, iznosa – izvoza, oglaševanja blaga, označenega z znamko Evropske unije, ali odreditev umika takega blaga iz prometa,
- ob odločanju v postopku za zavarovanje terjatve glede zasega blaga, označenega z znamko Evropske unije,

v besedilu sodnih odločb sklicujejo na „predmete, ki niso bili dani na trg na ozemlju Evropskega gospodarskega prostora s strani imetnika znamke ali z njegovim soglasjem“ – zaradi česar je posledično ugotavljanje, za katere predmete, označene z znamko Evropske unije, so naložene odredbe in prepovedi (to je, katerih predmetov na trg na ozemlju Evropskega gospodarskega prostora ni dal imetnik blagovne znamke ali na trg niso bili dani z njegovim soglasjem), glede na splošno besedilo sodne odločbe prepuščena izvršilnemu organu, ta organ pa se pri oblikovanju svojih ugotovitev opira na izjave ali orodja imetnika znamke (vključno z orodji IT in bazami podatkov), in je dopustnost izpodbijanja zgoraj navedenih ugotovitev izvršilnega organa pred sodiščem v ugotovitvenem postopku izključena ali omejena zaradi narave pravnih sredstev, ki so na voljo toženi stranki v postopku za zavarovanje terjatve in izvršilnem postopku?

II. Ali je treba člene 34, 35 in 36 Pogodbe o delovanju Evropske unije razlagati tako, da se v skladu z njimi imetnik registracije znamke Skupnosti (zdaj – Evropske unije) ne more sklicevati na varstvo, določeno v členih 9 in 102 Uredbe Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Skupnosti (postala člena 9 in 130 Uredbe (EU) 2017/1001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. junija 2017 o blagovni znamki Evropske unije), če:

- imetnik registracije znamke Skupnosti (Evropske unije) blago, označeno s to znamko, znotraj in zunaj Evropskega gospodarskega prostora distribuira prek pooblaščenih distributerjev, ki blago, označeno z znamko, subjektom, ki niso njegovi končni odjemalci, lahko preprodajajo le, če so ti subjekti del uradnega distribucijskega omrežja, obenem pa so pooblaščeni distributerji zavezani, da blago kupujejo izključno od drugih pooblaščenih distributerjev ali od imetnika znamke;
- blago, označeno z znamko, nima nobenih oznak ali drugih razlikovalnih lastnosti, na podlagi katerih bi bilo mogoče ugotoviti kraj, v katerem ga je imetnik znamke dal na trg ali je bilo na trg dano z njegovim soglasjem;
- je tožena stranka blago, označeno z znamko, pridobila v Evropskem gospodarskem prostoru;

- je tožena stranka od prodajalcev blaga, označenega z znamko, prejela izjave, da se to blago v skladu s pravnimi predpisi lahko trži na ozemlju Evropskega gospodarskega prostora;
- imetnik registracije znamke Evropske unije ne zagotavlja nobenega računalniškega (ali kakršnega koli drugega) orodja in ne uporablja sistema oznak, ki bi potencialnemu pridobitelju blaga, označenega z znamko, omogočil, da pred nakupom blaga sam preveri zakonitost njegovega trženja v Evropskem gospodarskem prostoru, ter ne ugotodi prošnji pridobitelja za izvedbo take preveritve?

Navedene določbe prava Unije

Člen 15(1) Uredbe (EU) 2017/1001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. junija 2017 o blagovni znamki Evropske unije (UL 2017, L 154, str. 1)

Člena 9 in 102 Uredbe Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Skupnosti (UL 2009, L 78, str. 1) (postala člena 9 in 130 Uredbe (EU) 2017/1001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. junija 2017 o blagovni znamki Evropske unije)

Členi 34, 35 in 36 Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU)

Člen 19(1), drugi [pododstavek], Pogodbe o Evropski uniji (PEU)

Člen 8 Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2004/48/ES z dne 29. aprila 2004 o uveljavljanju pravic intelektualne lastnine (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 2, str. 32)

Navedeni nacionalni predpisi

Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (zakon z dne 17. novembra 1964 – zakonik o civilnem postopku; prečiščeno besedilo: Dziennik Ustaw iz leta 2019, pozicija 1640, kakor je bil spremenjen; v nadaljevanju: kpc) – členi 325, 758, 759(1), 767(1), (2), (4) in (5), 777(1), točka 1, 803, 840(1), točki 1 in 2, člen 843(2) in (3), 1050(1) in (3) ter 1051(1)

Kratka predstavitev dejanskega stanja in postopka

- 1 Družba Hewlett-Packard Development Company LP s sedežem v Houstonu (Združene države Amerike), ki je v postopku v glavni stvari tožeča stranka, je imetnica izključnih pravic iz znamk Evropske unije, registriranih pod številčkama 008579021 in 000052449.
- 2 Tožeča stranka uporablja sistem distribucije svojega blaga, v okviru katerega: (1) njeno blago, označeno z znamkami, prodajajo pooblaščenimi zastopniki; (2) se ti v

razmerju do tožeče stranke zavežejo, da blaga, označenega z njenimi znamkami, subjektom, ki niso končni uporabniki tega blaga, ne bodo prodajali, če ti subjekti niso del uradnega distribucijskega omrežja tožeče stranke; in (3) so pooblašteni distributerji zavezani, da blago kupujejo izključno od drugih pooblaščenih distributerjev ali od imetnika znamke (tožeče stranke).

- 3 Tožeča stranka ne uporablja sistemov označevanja svojega blaga, ki bi omogočali ugotavljanje, ali ga je tožeča stranka namenila za trg Evropskega gospodarskega prostora (EGP) ali ne. Za določitev trga, za katerega je bilo blago, označeno z znamkami, namenjeno, je treba uporabiti računalniško orodje, ki ga ima tožeča stranka in ki vsebuje podatkovno bazo o blagu, iz katere je mogoče razbrati trg, za katerega je bil konkretni kos blaga namenjen.
- 4 Družba Senetic SA s sedežem v Katovicah (Poljska), ki je tožena stranka v postopku v glavni stvari, opravlja gospodarsko dejavnost na področju distribucije računalniške opreme. Tožena stranka je na poljski trg dajala blago, ki ga je proizvedla tožeča stranka in ki je bilo označeno z njenimi znamkami Evropske unije. Tožena stranka je omenjeno blago kupovala od prodajalcev (s sedežem na ozemlju EGP), ki niso uradni distributerji blaga tožeče stranke, pri čemer je pred pridobitvijo blaga od sopogodbentikov zahtevala – in tudi prejela – izjave, da zaradi prometa s tem blagom na ozemlju EGP niso kršene izključne pravice tožeče stranke.
- 5 Tožena stranka je pred nakupom blaga od svojih sopogodbentikov pooblaščenega zastopnika tožeče stranke zaprosila za potrdilo, da se posamezni proizvodi na ozemlju EGP lahko tržijo brez poseganja v izključne pravice tožeče stranke, vendar odgovora na svojo prošnjo ni prejela. Toženi stranki niti tožeča stranka niti njeni pooblašteni zastopniki niso dali na voljo orodij (vključno z računalniškimi), na podlagi katerih bi bilo mogoče preveriti namembni kraj danega kosa blaga, medtem ko so ji pooblašteni zastopniki drugih gospodarskih subjektov (proizvajalcev računalniške opreme) tako preveritev omogočali.
- 6 Tožena stranka je od subjektov, od katerih je blago kupila, dobila zagotovilo, da uvedba omenjenega blaga na poljski trg ne krši izključnih pravic tožeče stranke iz znamk Evropske unije, in sicer zaradi izčrpanja teh pravic kot posledice predhodne uvedbe izdelkov, označenih z znamkami Evropske unije, na trg na ozemlju EGP s strani tožeče stranke ali z njenim soglasjem.
- 7 Tožeča stranka zahteva, naj predložitveno sodišče toženi stranki prepove kršenje pravic, ki jih ima tožeča stranka iz znamk Evropske unije, in sicer s prepovedjo vnosa, iznosa, oglaševanja in skladiščenja blaga – računalniške opreme – označenega z vsaj eno znamko Evropske unije tožeče stranke, ki ni bilo predhodno s strani tožeče stranke ali z njenim soglasjem dano na trg na ozemlju EGP. Tožeča stranka poleg tega zahteva, naj sodišče toženi stranki naloži umik takega blaga iz prometa.

Kratka predstavitev obrazložitve predloga

- 8 Tožena stranka v sodnem sporu zelo težko dokaže, da je bil določen kos blaga dan na trg na ozemlju EGP s strani tožeče stranke ali z njenim soglasjem. Čeprav se tožena stranka lahko obrne na svojega prodajalca, ne bo dobila informacije, od koga so bili kosi blaga kupljeni, saj dobavitelji ne želijo razkriti svojih virov dobave, da ne bi izgubili kupcev.
- 9 Predložitveno sodišče v zvezi s prvim vprašanjem za predhodno odločanje pojasnjuje, da se v praksi poljskih sodišč v izrekih sodnih odločb, s katerimi je predlogu v zadevi, kakršna je obravnavana v postopku pred predložitvenim sodiščem, ugodeno, uporablja pojem „blago, označeno z znamkami tožeče stranke, ki še ni bilo dano na trg na ozemlju [EGP] s strani tožeče stranke (imetnika znamke Evropske unije) ali z njenim soglasjem“. Podobna formulacija se pojavlja v odločbah sodišč, s katerimi je na podlagi nacionalnih določb o izvajanju člena 8 Direktive 2004/48 naloženo razkritje informacij o poreklu in distribucijskih mrežah zadevnega blaga, ter v sklepih o začasnih ukrepih, na primer za odreditev zasega takega blaga.
- 10 Vse zgoraj navedene sodne odločbe kot izvršilni naslovi pomenijo podlago za izvršilne ukrepe. Zgoraj navedeni način oblikovanja sodb v praksi povzroča resne dvome v fazi izvršitve take sodne odločbe.
- 11 V zadevnem postopku je bila izdana sodna odločba, v kateri je predložitveno sodišče od tožene stranke zahtevalo, naj predloži informacije o distribucijskih omrežjih za naprave – ki jih je posedovala tožena stranka – ki so označene z znamkami Evropske unije tožeče stranke ter ki jih tožeča stranka ni dala na trg na ozemlju EGP ali za katere ni dala svojega soglasja za to. V sklepu o razlagi zadevne sodne odločbe je sodišče toženi stranki naložilo, naj sodnemu izvršitelju predloži vse serijske številke navedenih naprav, tožeči stranki pa, naj sodnemu izvršitelju omogoči dostop do zbirke podatkov, z uporabo katere naj bi sodni izvršitelj preveril, ali je bil določen kos blaga dan na trg na ozemlju EGP s strani tožeče stranke oziroma z njenim soglasjem. Ta sodna odločba je bila spremenjena s sklepom Sąd Apelacyjny w Warszawie (pritožbeno sodišče v Varšavi, Poljska), ki je ugotovilo, da besedilo odločbe, ki vključuje besedno zvezo „blago, ki ni bilo dano na trg na ozemlju EGP s strani tožeče stranke ali z njenim soglasjem“, presojo, katere naprave, ki jih ima tožena stranka, so bile dane na trg na ozemlju EGP s strani tožeče stranke ali z njenim soglasjem, dejansko prepušča toženi stranki. Posledično je tožena stranka tožeči stranki lahko upravičeno odgovorila, da nima nobenega blaga, ki bi ga zajemalo navedeno besedilo.
- 12 V drugem postopku je bil sklep o zavarovanju, izdan pred začetkom postopka v glavni stvari pred predložitvenim sodiščem, izvršen tako, da je tožeča stranka zasegla vse blago, označeno z njenimi znamkami, ki ga je imela tožena stranka. Na koncu je tožeča stranka izvršilnemu organu navedla te kose blaga, ki jih je tožeča stranka dala na trg na ozemlju EGP, to je blago, za katero je bila izrpana izključna pravica iz znamke. Tako je bila v fazi izvršbe vsebina odločbe sodišča

dopolnjena z izjavo tožeče stranke. Vsebina odločbe sodišča sama po sebi ni omogočala opredelitve kosov blaga, ki bi jih bilo treba zaseči, izvršilni organ pa se je dejansko zanašal na izjavo upnika.

- 13 Navedeni način oblikovanja sodnih odločb tako vodi do diametralno drugačne prakse njihove izvršbe – začeni z usmerjanjem izvršilnih dejanj v zvezi z vsemi predmeti, opremljenimi z znamkami tožeče stranke, ki jih ima tožena stranka (ne glede na to, ali je bila glede teh predmetov izčrpana pravica tožeče stranke iz znamke), vse do zavrnitve odobritve pravnega varstva tožeči stranki in prepustitve toženi stranki, da presodi, kateri kosi blaga z znamko tožeče stranke, ki ga ima tožena stranka, so bili dani na trg na ozemlju EGP s strani tožeče stranke ali z njenim soglasjem. Hkrati obravnavani način oblikovanja sodnih odločb vzbujata dvome z vidika določb nacionalne zakonodaje, ker bi morala biti odločitev sodišča o zahtevkih strank formulirana tako, da bi jo bilo možno izvesti na podlagi vsebine samega izreka, ne da bi se bilo treba sklicevati na utemeljitev ali sprejeti dodatne ukrepe. Po mnenju predložitvenega sodišča vključitev prepovedi ali odredb, ki vsebujejo navedeno besedilo, v vsebino sodnih odločb pomeni, da je v odločbi sodišča ponovljena vsebina določb, na katerih ta odločba temelji, ni pa določena konkretna obveznost, ki iz teh določb izhaja za stranko v postopku.
- 14 Po mnenju predložitvenega sodišča sprejetje opisane prakse omogoča položaje, v katerih bo na podlagi odločbe nacionalnega sodišča države članice zaseženo blago, katerega prosti pretok na ozemlju EGP je zakonit, še več – tak zaseg se bo zgodil kljub temu, da izključna pravica iz znamke ni bila kršena. Omenjena praksa torej dejansko pomeni možnost naložitve sankcije toženi stranki (v obliki zasega blaga v posesti tožene stranke) samo zato, ker tožena stranka trguje z blagom, označenim z znamko tožeče stranke, brez soglasja tožeče stranke, tudi če takšno soglasje ni potrebno zaradi instituta izčrpanja pravice.
- 15 V skladu s členom 19(1), drugi [pododstavek], PEU države članice vzpostavijo pravna sredstva, potrebna za zagotovitev učinkovitega pravnega varstva na področjih, ki jih ureja pravo Unije. Takšno področje sta prosti pretok blaga, pa tudi institut izčrpanja pravice iz znamke Evropske unije, ki ta prosti pretok podpira. Izčrpanje je regionalne narave in njegov namen je zagotoviti prosti pretok kosov blaga, označenih z znamko, na ozemlju EGP, ki je bilo na ta trg na tem ozemlju dano s strani imetnika blagovne znamke ali z njegovim soglasjem.
- 16 Po mnenju predložitvenega sodišča obstajajo dvomi, ali je glede na besedilo sodnih odločb, izdanih v zadevah v zvezi z varstvom znamke Evropske unije, zagotovljeno sodno varstvo prostega pretoka blaga. Vir dvomov je v nacionalni zakonodaji določen sistem pravnih sredstev, ki so dolžniku na voljo v izvršilnih postopkih zoper izvršilne naslove (sodne odločbe), izdane v zadevah v zvezi s kršitvami izključne pravice iz znamke Evropske unije. Ta pravna sredstva, njihove osnovne značilnosti in praksa so opisani v nadaljevanju.
- 17 Začasno odredbo (o odobritvi zavarovanja z zasegom kosov blaga) izvrši sodni izvršitelj. V primeru zasega blaga s strani sodnega izvršitelja lahko dolžnik

(tožena stranka) vloži pritožbo zoper dejanje sodnega izvršitelja, ki jo vloži pri okrajnem sodišču (torej takih pritožb oddelki za intelektualno lastnino okrožnih sodišč ne preučujejo). Pritožba zoper dejanja sodnega izvršitelja je pravno sredstvo za odpravo napak sodnega izvršitelja, kot je na primer ta, da izvršilni postopek vodi na način, ki ni v skladu z določbami pravnega postopka. Zato to ni sredstvo, ki bi bilo namenjeno preverjanju materialnih razlogov za upnikov zahtevek. Posledično s pritožbo zoper dejanje sodnega izvršitelja ni mogoče ugotoviti, ali je bil določen kos blaga dan na trg na ozemlju EGP s strani imetnika znamke ali z njegovim soglasjem.

- 18 Neučinkovitost navedenega sredstva, kadar imetnik znamke zaseže vse blago, ki je označeno z znamko Evropske unije (in ne samo tistega, ki ni bilo prej dano na trg na ozemlju EGP s strani imetnika znamke ali z njegovim soglasjem) se kaže tudi v praksi. V takšnem položaju je na primer eno od sodišč po preučitvi pritožbe, ki jo je tožena stranka vložila zoper dejanje sodnega izvršitelja, odredilo izvršitelju, naj se posvetuje s patentnim zastopnikom, ki je v svojem mnenju navedel, da lahko le tožeča stranka (imetnik znamke) navede, kateri kosi blaga morajo biti predmet zasega. V praksi je torej imetnik znamke (v sodelovanju s sodnim izvršiteljem) tisti, ki prosto navede predmete, ki naj bi bili predmet zasega, v zvezi z njegovo izjavo pa se ne opravi sodna preveritev, ker pritožba zoper dejanja sodnega izvršitelja ne dopušča takšnega preverjanja.
- 19 Podobni dvomi se pojavijo na stopnji izvrševanja sodbe, ki toženi stranki prepoveduje vnos, iznos, oglaševanje in skladiščenje blaga z blagovno znamko tožeče stranke, ki ni bilo prej dano na trg na območju EGP s strani tožeče stranke ali z njenim soglasjem. Takšna sodba je predmet izvršbe, ki jo izvede sodišče kot izvršilni organ v skladu s členom 1051 kpc, ki določa, da sodišče na zahtevo upnika po zaslišanju strank in ugotovitvi, da je dolžnik ravnal v nasprotju s svojo obveznostjo, dolžniku naloži globo. Zgoraj navedena določba določa *expressis verbis* samo zaslišanje strank in ne izvedbe dokaznega postopka s strani sodišča, zato bo v izvršilnem postopku sodišče kot izvršilni organ to, ali so dani kosi blaga predmet ustrezne prepovedi, odločilo izključno na podlagi izjav strank med zaslišanjem.
- 20 Tudi če bi bilo sodišče kot izvršilni organ upravičeno v zvezi s tem izvesti dokazni postopek, bi se moralo opreti le na dokaze, ki jih je predložil upnik (to je orodja informacijske tehnologije, ki jih uporablja upnik), in izjave, oblikovane na tej podlagi, ker bo v primeru, da tožena stranka navede zaporedne prodajalce in kupce kosov blaga, to v izvršilnem postopku povzročilo enake težave kot v ugotovitvenem postopku (glej točko 8 zgoraj).
- 21 Podoben položaj se nanaša na izvršitev sodbe, s katero se odredi umik s trga zadevnih kosov blaga. V tem primeru izvršilni postopek vodi sodišče v skladu s členom 1050 kpc, ki v nasprotju s členom 1051 kpc od izvršilnega sodišča ne zahteva ugotovitve, da dolžnik ni upošteval odločbe sodišča. Posledično očitki dolžnika glede izpolnitve obveznosti, ki jih zajema izvršilni naslov, ne bodo

obravnnavani, kar bo dolžniku preprečilo, da bi se zagovarjal z očitkom, da je za določene kose blaga izključna pravica iz znamke Evropske unije izčrpana.

- 22 Po mnenju predložitvenega sodišča je v obravnavanem položaju izključena tudi dopustnost dolžnikove uporabe pravnega sredstva zoper izvršbo (ugovora). Pogoji za uporabo takega pravnega sredstva med drugim vključujejo: nastanek dogodka, zaradi katerega je obveznost, navedena v sodbi, ugasnila ali je ni mogoče izvršiti, v nekaterih primerih izpolnitev obveznosti in očitek v zvezi s pobotom. Po drugi strani pa pravno sredstvo zoper izvršbo ni namenjeno razjasnitvi vsebine sodbe, ki je izvršilni naslov. V nasprotnem primeru bi postopek zoper izvršbo privedel do ponovnega začetka ugotovitvenega postopka.
- 23 Poleg tega so pomembne zahteve za dolžnika v zvezi z vložitvijo pravnega sredstva zoper izvršbo. Dolžnik bi moral pri vložitvi pravnega sredstva zoper izvršbo navesti vse očitke, ki jih lahko predloži, sicer izgubi pravico, da se nanje sklicuje v nadaljnjem postopku. V položaju, ko so kakršne koli ugotovitve glede zadevnega blaga možne na podlagi dokazov in orodij, ki jih ima izključno imetnik pravice (upnik), je navedena zahteva za dolžnika pomembna ovira, saj v fazi vložitve pravnega sredstva zoper izvršbo dolžnik nima možnosti, da navede, na katere kose blaga, ki so predmet izvršbe, se nanaša očitek o izčrpanju pravice iz znamke.
- 24 Posledično zaradi tako oblikovanih pravnih sredstev izvršilni postopek ali postopek za zavarovanje v zvezi z zadevnimi odredbami ali prepovedmi ne zagotavlja instrumentov za odpravo tveganja, da bodo te odredbe ali prepovedi uporabljene za kose blaga, za katere je bila izključna pravica iz znamke izčrpana. To pomeni, da je lahko sodno varstvo prostega pretoka blaga v zvezi z navedenim besedilom sodnih odločb omejeno.
- 25 To tveganje bi bilo mogoče odpraviti z natančnim oblikovanjem sodnih odločb na način, ki ne bi zahteval, da se med izvršilnim postopkom ugotavlja, kateri kosi dolžnikovega blaga, ki so označeni z znamko upnika, niso bili dani na trg na ozemlju EGP s strani imetnika znamke ali z njegovim soglasjem. To bi bilo mogoče doseči z natančnim sklicevanjem v odločbi na primer na oznake ali serijske številke kosov blaga, označenih z znamkami, na katere se nanašajo odredbe ali prepovedi, in na blago, s katerega so bile oznake ali serijske številke odstranjene. Kar zadeva blago, ki ga ima tožena stranka na dan izdaje sodne odločbe, takšna formulacija tožbenega zahtevka (in posledično tudi sodbe sodišča) ne bi smela biti težavna. Po drugi strani pa bi za blago, označeno z znamko tožeče stranke, ki bo po datumu izdaje sodbe v posesti tožene stranke, varstvo prostega pretoka blaga zahtevalo tudi, da ga je mogoče jasno prepoznati kot danega na trg (ali ne) na ozemlju EGP s strani imetnika blagovne znamke ali z njegovim soglasjem.
- 26 Predložitveno sodišče v zvezi z drugim vprašanjem za predhodno odločanje navaja, da PDEU določa načelo prostega pretoka blaga, ki je nujen pogoj za vzpostavitev in delovanje skupnega trga. Na podlagi členov od 34 PDEU do 36

PDEU in sodne prakse Sodišča so v pravnih redih držav članic prepovedani vsi ukrepi, zaradi kateri bi bila lahko neposredno ali posredno, dejansko ali potencialno ovirana trgovina v Uniji. V skladu s sodno prakso Sodišča za uvoznika že samo dejstvo, da se ga odvrča od tega, da v zadevno državo članico vnese blago ali ga v njej prodaja, pomeni oviro za prosti pretok blaga.

- 27 Sodišče je v svoji sodni praksi obenem ugotovilo, da varstvo izključnih pravic s področja intelektualne lastnine (vključno z znamkami) ni absolutno. Po eni strani je omejeno na položaj, v katerem uporaba znamke s strani subjekta, ki ni imetnik znamke, posega v funkcije te znamke. Po drugi strani je uresničevanje izključnih pravic pogojeno z iskanjem ravnovesja med temi pravicami in varstvom svoboščin notranjega trga (vključno s prostim pretokom blaga).
- 28 V položaju, kakršen je obravnavan v tej zadevi in za katerega so značilne okoliščine, našete v drugem vprašanju za predhodno odločanje, se pojavljajo dvomi, ali se izključna pravica iz znamke ne uporablja za omejitev gospodarske dejavnosti vzporednega uvoza.
- 29 Predložitveno sodišče se glede na navedeno sprašuje, ali je v opisanem dejanskem stanju mogoče uporabiti obrnjeno dokazno breme, omenjeno v sodbi z dne 8. aprila 2003, Van Doren + Q (C-244/00, EU:C:2003:204), ki se je *expressis verbis* nanašala na sistem izključne distribucije, ali pa je treba preučiti možnost, da se imetnik znamke Evropske unije ne more sklicevati na varstvo iz členov 9 in 102 Uredbe št. 207/2009 (postala člena 9 in 130 Uredbe št. 2017/1001).